

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Εγκριθείσα υπό τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

ΕΤΟΣ Β΄.

ΑΘΗΝΗΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1880

ΑΡΙΘ. 2

«Κεφαλή, δεξιά!»

Η ΠΑΤΡΙΣ ΜΟΥ

Σὲ ἀγαπῶ, πατρί μου,
Ἡ τέρψις τῆς ψυχῆς μου,
Σὲ ἀγαπῶ, πατρί μου.

Μακρὰν σοῦ πῶς νὰ ζήσω,
Πῶς νὰ σὲ λησμονήσω;
Σὲ ἀγαπῶ, πατρί μου.

Πατρίς ἐπὶ ζωῆς μου
Θὰ σ' ἀγαπῶ, πατρί μου,
Θὰ σ' ἀγαπῶ, πατρί μου.

Ἐλλάς τὸ καθήκον μου
Καὶ δόξα καὶ χαρὰ μου,
Σὲ ἀγαπῶ, πατρί μου!

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ.

— «Εἰς προ... σοχήν!» ἐφώναζεν ὁ Ἀνδρέας.

Πάραυτα ὁ Ἡρακλῆς ἀνηγέρθη, ἔσυρε τὸν ξύλονον ἵππον, ἔλαβεν ἀγέρχως τὴν σημαίαν του, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὴν σάλπιγγα καὶ προσήλθεν εἰς τὴν θέσιν του, φροντίσας νὰ πατόσιν αἰ πτέρναι του ἐπὶ τῆς αὐτῆς γράμμης.

Ὁ Πιστὸς ἀνεσηκώθη στηριζόμενος εἰς τοὺς δύο ὀπισθίους μόνον πόδας, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ἡρακλῆα καὶ προσήλωσε τὴν προσοχήν του. Εἰς τὸ πρόσταγμα δὲ τοῦ Ἀνδρέα «βῆμα σημειωτόν», οἱ μικροὶ λευκοὶ πόδες τοῦ Πιστοῦ ἤρχισαν νὰ κινῶνται ἕως ὅτου ἐφθασαν εἰς εὐθυγραμμίαν μὲ τοὺς πόδας τοῦ Ἡρακλέους.

— «Κεφαλὴ δε... ξιά!»

Οἱ μικροὶ στρατιῶται ἐστρέψαν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ὀρθὸν μέρος.

— «Κεφαλὴ ἀρι... στερά!»

Πειθαρχικὰ στρατιωτικῆ ἀξιωμαμῆτος.

— «Α... τερώς!»

Καθὼς ἠκούσθη τὸ πρόσταγμα τοῦτο τέσσαρες ὀφθαλμοὶ ζωηροὶ καὶ νοήμανες προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Ἀνδρέα.

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ προστάγματος, τὸ ὅποιον μετὰ τῆς ἀνυπομονῆσας ἐπεβίβησαν οἱ δύο στρατιῶται:

— «Ἐμπρός!» ΜΑΡΣ!

Ἀμέσως ὁ Πιστὸς, ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ ξύλονος ἵππος ἐξεκίνησαν.

— «Βῆμα ταχύ... ΜΑΡΣ!»

— «Βῆμα σημειωτόν... ΜΑΡΣ!»

— «Βῆμα ὀδοπορικόν... ΜΑΡΣ!»

Τὰ προστάγματα ἐξετελοῦντο μετ' ἀκριβεῖς καὶ οὕτως βαδίζοντες ὁ μὲν Πιστὸς διὰ τῶν τεσσάρων του ποδῶν, ὁ δὲ Ἡρακλῆς διὰ τῶν δύο καὶ ὁ ξύλονος ἵππος διὰ τῶν τροχίσκων του, διέτρεξαν ἀπαξ, δις, τρίς τὴν περιφέρειαν τοῦ κήπου.

— «Ὁδλαμὸς δεξιᾶ... ΜΑΡΣ!»

Ἡ τριάς ἐβάδισε πρὸς τὰ δεξιὰ.

— «Στροφή ἐπ' ἀριστερᾶ!»

Ἡ στροφή ἐξετελέσθη στιγμαίως.

— «Μετα... βολή!»

Ἐπὶ κρούσαν.

— «Ὀπισθερί!»

Αὐτὸ εἶναι δύσκολον ὄχι ἦτον ὁμῶς καὶ ἡ κίνησις αὕτη ἐξετελέσθη καλοῦται καὶ συνοδευομένη ἀπὸ εὐθύμων γελῶτων καὶ βλαγμῶν χαράς. Ἐπὶ τέλους ἐδόθη τὸ πρόσταγμα:

— «Ὁδλαμὸς... ΑΔΡ!»

— «Ἀνάπανοι!»

Τότε ἡ σημαία ἐκχιρέτησεν, ἡ σάλπιγξ ἐσάλπιγγεν καὶ οἱ μικροὶ στρατιῶται ἀπέχωρισθησαν, — ὁ μὲν ἵππος ἐπέθη εἰς τὸν σταύλον, ὁ Πιστὸς ἀπεσύρθη εἰς τὴν φωνίαν του, ὁ δὲ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐπορεύθησαν εὐθυμαὶ εἰς τὸ σχολεῖον.

Πολὺ συχνὰ παίζουσι τὸ παιγνίδιον τοῦτο οἱ δύο ἀδελφοὶ, μηδέποτε λησμονοῦντες τὰ καθήκοντά των.

ΚΡΙΤΩΝ.

Ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐκάθε φορὰ ὅπου ἓνα καλὸ παιδί ἀποθαίνει, ἓνας ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καταβιβάζει εἰς τὴν γῆν, πέρνει τὸ ἀποθαμμένο παιδί εἰς τὴν ἀγκαλίαν του, ἀνοίγει τὰ πλατεῖά του πτερά, καὶ πετᾷ εἰς ὅλους τοὺς τόπους ὅπου τὸ παιδί ἠγάπησεν, καὶ μαζεθεὶς μία φούκα λουλούδια. Αὐτὰ τὰ λουλούδια τὰ φέρουν καὶ οἱ δύο τους εἰς τὸν Θεὸν διὰ νὰ τὰ κἀν νὰ ξαναθῆσιν ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανοὺς πλεῖο ὠραία παρὰ ὅσον ἦσαν εἰς τὴν γῆν. Ὁ καλὸς Θεὸς σφίγγει τὰ λουλούδια ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν του

καὶ θέτει ἓνα φίλημα ἐπάνω εἰς ἐκεῖνα ὅπου προτιμᾷ. Τὸ φίλημα τοῦτο δίδει εἰς τὸ λουλούδι φωνὴν καὶ τὸ στέλνει εἰς τὸν χορὸν τῶν εὐτυχῶν.

Αὐτὰ ἐδιηγοῦνταν ἓνας ἄγγελος τοῦ Θεοῦ εἰς ἓνα παιδάκι τὸ ὅποιο ἔφερεν πεθνημένο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ παιδάκι τὸν ἄκουε, ὡσάν εἰς τὸ ὄνειρό του. Καὶ ἐπετοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς τόπους ὅπου τὸ μικρὸ εἶχε παίζει, ἐπάνω εἰς κήπους σπαρμένους μὲ θαυμαστά λουλούδια. «Ποῦθι θὰ πάρωμεν γιὰ νὰ φυτεύσωμεν εἰς τὸν οὐρανόν;» ἠρώτησεν ὁ ἄγγελος.

Πλησίον τους ἦταν μία τριανταφυλλιά ὠραιότατη ἀλλὰ ἓνα κακὸ χερί τῆς εἶχε σπᾶσει τὸ στέλεχος ὥστε τὰ κλωνία καταφορτωμένα μὲ κάλυκας τοῦ μύλις ἀρχίσανε ν' ἀνοίγουνε, ἐκρέμωνταν καὶ ἐξηραίνονταν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. «Ἡ καυμένη ἢ τριανταφυλλιά! εἶπε τὸ παιδάκι πάρτηνε γιὰ νὰ ξαναθῆσιν ἐκεῖ ἐπάνω κοντὰ στὸ Θεό.

Καὶ ὁ ἄγγελος ἐπῆρε τὴν τριανταφυλλιά ἀγκάλιασε τὸ παιδάκι τὸ μικρὸ μισοάνοιξε τὰ μάτια του. Ἐκοφῆν ἀπὸ παντοῦ ὠραία λουλούδια, χωρὶς νὰ καταφρονέσουνε μῆτε αὐτὸ ποὺ λέγουνε ἡδυπνοῖδα, ποὺ τόσον συχνὰ τὸ λησμονᾶνε, μῆτε τοὺς ἄγγιους μενεξέδες.

«Φθάνει ὅσα λουλούδια ἐκόψαμε», εἶπε τὸ παιδάκι ὁ ἄγγελος ἐκούνησε τὸ κεφάλι του ἄν νὰ ἔλεγε: καλὰ, ἀλλὰ δὲν ἐπέταξαν ἀκόμη εἰς τὸν Θεό.

Ἀρχισε πᾶ νὰ νυκτώνη καὶ παντοῦ ἀκρα σιωπὴ ἐβασίλευε ἐπέρασεν ἐπάνω ἀπὸ ἓνα μικρὸ δρόμον σκοτεινὸ καὶ στενὸ, γεμάτο ἀπὸ ἓνα σωρὸ μουχλιασμένα ἄχυρα, στάχταις, καὶ σκουπίδια. Ἦταν ἡ ἡμέρα ὅπου οἱ νοικατόροι ἐκουβαλοῦσαν εἰς ἄλλα σπῆτια τὰ πράγματά τους καὶ ἄφιναν τὰ πρῶτά τους σπῆτια ὅλα ἐκεῖνα τὰ σπαρμένα πᾶτα, ὅλα ἐκεῖνα τὰ κομμάτια τῶν γυψίνων ἀγαλμάτων, ὅλα ἐκεῖνα τὰ κουρέλια ἥσαν ἄκατι τι, τὸ ὅποιον δὲν εὐχαριστοῦσε διόλου τὰ μάτια.

Καὶ ὁ ἄγγελος ἐδείξεν εἰς τὸ παιδάκι,

ἀνάμεσα εἰς ἐκεῖνα τὰ σπαρμένα πράγματα, μερικὰ κομμάτια μιᾶς γλάστρας ἓνας βῶλος χόματος εἶχε ξεχωρίσει, καὶ εἰς τὸν βῶλον τοῦτον ἦσαν ἀκόμη αἱ ρίζαι ἐνὸς μεγάλου λουλουδιοῦ ἀγρίου, τὸ ὅποιον ἦταν μαραμμένο καὶ πεταμένο μέσα εἰς τὰ σκουπίδια.

«Ἄς τὸ πάρωμεν, εἶπεν ὁ ἄγγελος ἔνθ' ἂν πετοῦμε, θὰ σοῦ εἰπῶ τὸ διατί.

Ἀνέβηκαν εἰς τὸν ἄερα, καὶ ὁ ἄγγελος ἔκαμε αὐτὴ τὴν διήγησι:

Ἐκεῖ κάτω, εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ σκοτεινὸ τὸ δρόμον, εἰς ἓνα ὑπόγειο, κατοικοῦσε ἓνα μικρὸ παιδάκι ἄρρωστο. Ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε τὸ κακόμοιρο ἦταν στὸ κρεβάτι. Ἀπὸ καμμιὰ φορὰ, ὅταν ἦταν καλλίτερα, ἔκανε τὸν γύρο τῆς κάμαράς του μὲ δύο δικανίκια καὶ τοῦτο ἦτον ὄλο. Τὸ καλοκαίρι, αἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ἤρχονταν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ ἐφώτιζαν τὴν ἀθλια ἐκεῖνη κατοικία, καὶ τότε τὸ μικρὸ παιδί ἐξεσταίνονταν εἰς τὸν ἥλιον, ἔβλεπε κόκκινον τὸ αἷμα του νὰ κυκλοφορῇ εἰς τὰ τρυφερά καὶ φεγγερὰ δάκτυλά του καὶ ἔλεγε: «Σήμερα, δόξα σοὶ ὁ Θεὸς, ἐμπόρεσα καὶ ἔκαμα περίπαιστο». Δὲν ἐγνώριζε τί εὐ-

μορφιά έχει η πρασινάδα του δάσους παρά από ένα κλαδί ενός δένδρου όπου του είχε φέρει ο υιός του γείτονος. Έκρατούσε αυτόν τον κλαδό επάνω από το κεφάλι του, και του έφαινετο έτσι ότι ήτανε εξαπλωμένο κάτω από μεγάλα δένδρα, και έβλεπε άναμεσα εις τα κλαδιά τον ήλιο, και άκουε για μουσική το μαγευτικό κελάδημα χιλιάδων πουλιών.

Μιά μέρα της ανοιξέως ο υιός του γείτονος του έφερε μερικά λουλουδία άγρια, από τα οποία ένα, κατά τύχην, είχε ακόμη ταις βίχαις του. Τό έφύτευσε εις μίαν γλάστραν και τό έβαλεν εις τό παραθυρον κοντά εις τό κρεβάτάκι του. Έβγαλε βλαστάρια, και κάθε χρόνο έκαμε και καινούργια λουλουδία. Έτανε ο κήπος του άρρωστού παιδιού τό έπότιζε, τό έπεριποιείτο με την μεγαλειτέρα φροντίδα, και τώβαζε πάντοτε εις ένα τέτοιο μέρος ώστε μηδέ μιά άχτιδα του ήλιου να χάση, του ήλιου ο οποίος έμβαινε από τον φεγγίτη. Έτσι τό λουλουδι έμεγάλανε μαζή με τα όνειροπολήματα του παιδιού δι' αυτό άνθιζε, δι' αυτό έχυνε ταις ώμορφαις του ευωδιαίς, και έγένονταν τόσο εύμορφο. Όταν ο κα-

λός θεός έπήρε τό παιδι εις τα ούράνια, έσκυψε επάνω εις τό λουλουδι πριν πεθάνη. Ένας χρόνος εινε τώρα που τό παιδι επέθανε, ένας χρόνος εινε που τό λουλουδι μένει λησμονημένο εις τό παραθυρο και έξηράθηκε. Την ήμέραν όπου ματοκίζαν τα έρριφαν μέσα εις ταις άκαθαρσίαις του δρόμου, και αυτό τό δύστυχο λουλουδο έβάλαμε εις τό μπουκέτο μας, διότι τουτό έγινε παραίτιο περισσοτέρας χαράς, παρά τό ωραιότερον λουλουδι ενός κήπου μιζ βασιλισσας.

— Άλλά πώς τα ήξεύρεις όλα αυτά; ήρώτησε τό παιδάκι.

— Τα ήξεύρω, άποκρίθηκε ο άγγελος, επειδή έγω ήμουνα εκείνο τό μικρό άρρωστο παιδι όπου έπερπάταε με τα δεικνίκια. Ω! τό γνωρίζω έγω τό λουλουδι μου και τό παιδάκι ήρα ένοιξε τα ματάκια του εις τό λαμπρό και ωραιότατο πρόσωπο του άγγέλου. Την ίδια στιγμή έμβήκαν εις τον ούρανό. Όταν ο θεός έσφιξε τό νεκρό παιδάκι επάνω εις την καρδιά του, έβγαλε και έτουτο φτερά σαν τό άλλο, και κρατούμενα χεροπιεστά έφτερουγιάσαν μαζή και τα δυό. Ο καλός θεός έσφιξε εις την καρδιά του ακόμη και όλα τα λουλουδία, αλλά έδωκε ένα φίλημα εις τό δύστυχο άγριο και μαραμένο λουλουδάκι, και τουτό εις την στιγμή έλαβε φωνή και έψαλε μαζή με τους άγγέλους που εινε τριγύρω εις τον Πλάστη. Ναι! όλοι έψαλαν, μικροί και μεγάλοι, και τό καλό και εύλογημένο παιδάκι, και τό κακόμοιρο άγριο λουλουδο, όπου έμαράθηκε και ήτανε πεταμένο μέσα εις τα σκουπίδια εις τό στενό και σκοτεινό εκείνο δρόμο.

Άθήνην ΑΙΜΥΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

(Έκ των Διηγημάτων του Άνδερσον)

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

(Έκ των τραύ 'Ηλ. Ταυταλίδου).

Με καρδίη στά ταξείδια
Τό ναυτόπουλο γυρνά,
Με της θάλασσας τα φαιδιά
Τά μικράτα του περνά.

Ο βορέας δέν τό τρομάζει
Ότι ή άπιστη νοτιά,
Ότε χιόν' ότε χιλάζει,
Ότε κύματα πλατά.

Στη θουλιζ πουρνό και βράδυ
Με τό στρόφο στό πλευρό
Ξερή τρώγει παξιμάδι,
Πίν' άκάθαρτο νερό.

Πεταχτό σαν τό ξεφτίρι
Άναβαίνει στα πανιά
Και με βόζους εις τό χέρι
Δένει δένει τα σχοινιά.

Στοβ κινδύνοσ την τρομάρα
Τό φυλάγει μοναχή
Της μανούλας του ή λαχτάρα,
Της μανούλας του ή εύχή.

Ποσ έλπίζει παλληκάρη
Νά τον δει ή καμιά φορά,
Νά τον πουσ μικρό Κανάρη
Μεσ' στ' άθάνατα Ψαρρά.

ΔΑΛΕΙΑ ΚΑΙ ΙΟΝ.

«Ἡ δάλεια, μήτερ, εἶνε πολὺ ὠραῖον ἄνθος διατί ἄραγε τόσον ὀλίγας μόνον ἔχεις φουτσέσαι εἰς τὸν κήπον;» εἶπε μικρὰ τις κόρη πρὸς τὴν μητέρα της μετὰ τῆς ὁποίας περιεπάτει ἐν τῷ κήπῳ. «Παρατηρῶ ἀπειναντίας ὅτι δὲν ὑπάρχει πρασιὰ ἐν τῷ κήπῳ ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ μὴ ὑπάρχη πληθὺς ἰῶν τὰ ἰα, μήτερ, δὲν εἶνε καθόλου σπάνια ἄνθη! Διατί προτιμᾷς αὐτὰ ἀπὸ τὰς δαλείας;»

«Ἀγαπητόν μοι τέκνον,» εἶπεν ἡ μήτηρ, «κόψον μοι ὀλίγα ἄνθη καὶ ἐκ τῶν δύο μετὰ ταῦτα θὰ σοὶ ἐξηγήσω διὰ ποίαν αἰτίαν προτιμῶ τὰ ταπεινὰ ἰα.»

Ἡ μικρὰ θυγάτηρ ὤρμησεν εἰς τὰς πρασιὰς, μετ' ὀλίγον δ' ἐπανῆλθε πρὸς τὴν μητέρα της κρατοῦσα ὠραῖαν δέσμην δαλείων καὶ ὀλίγα ἰα.

«Μύρισέ τα τώρα, κόρη μου,» εἶπεν ἡ μήτηρ, «καὶ πρόσεζον νὰ μοὶ εἴπης ποῖον ἐκ τῶν δύο ἀνθῶν ἔχει γλυκυτέραν ὄσμήν.»

Τὸ κοράσιον ὠσφράνθη δις καὶ τρίς κατ' ἐπανάληψιν, καὶ μετὰ δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ ἀγαπητὴ της δάλεια οὐδέμιαν εὐωδίαν εἶχεν, ἐνῶ τῶν ἰῶν ἡ γλυκέα ὄσμη τὴν κατηγοροῦσε.

«Λοιπὸν, τέκνον μου, ποῖον εἶνε μᾶλλον εὐώδες;»

«ὦ! τὰ μικρὸν ἰο ν, καλὴ μου μήτερ!»

«Τώρα πλέον ἔμαθες, μικρά μου, διὰ ποίαν αἰτίαν προτιμῶ τὸ κοινὸν ἰο ν ἀπὸ τὴν ὠραῖαν δάλειαν. Ἄνθος δὲ ὠραῖον ἄνευ μυρωδίας εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὁμοίον πρὸς ὠραῖον κοράσιον ἄνευ τρόπων εὐγενῶν καὶ καρδίας ἀγαθῆς. Ἐάν ποτέ τις ἐξ ἐκείνων οἴτινες ὁμιλοῦσιν ἀπερισκεπτικῶς ἠθελε σοὶ εἰπεῖ: «Τί γλυκεῖς ὀφθαλμοί! Τί ὠραῖα κόμη! Τί ὠραῖον χρῶμα!» χωρὶς οὐδόλως νὰ γνωρίζῃ ἐάν σὺ ἔγῃς καλὰ προσημείωτα, καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὰ ἐλαττώματά σου καὶ τὰς κακίας σου, τῶν ὁποίων οὐδεὶς ἄνθρωπος στερεῖται, ἐνθυμῶ τότε τὴν δάλειαν, τέκνον μου ἐνθυμῶ τὴν δάλειαν καὶ δταν ἀκόμη ἡ προσφιλὴς σου μήτηρ δὲν θὰ ὑπάρχῃ διὰ νὰ σοὶ εἴπῃ καὶ

πάλιν ὅτι: ἡ ὠραιότης ἄνευ τρόπων εὐγενῶν καὶ καρδίας ἀγαθῆς εἶνε ἀνωφελής.»

Η ΚΑΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Ποτὸν ἢ ἄλλοις μέλισσαι δουλεύον νύχτα-μέρα, μὴ κατεργάρα μέλισσα εἶν θέλει νὰ συλλέξῃ, κυττάζει νδὲρ-ἔτοιμα, κυττάζει πῶς νὰ κλέψῃ, γελᾷ μὲ τὰ ἀδέλφια της, γελᾷ μὲ τὴν μητέρα...

Μέλι κρυμμένο εἶχε ὄρεε τὸ κλέφτικόν της μάτι καὶ δὲν της ἔκανε καρδιά ν' ἀφήσῃ τὴν πνιγὰ, νά-ἔλγῃ-χρυσὴ ζωή! νὰ κλεμμένα νεράτα!!... Χορτάτη ἐκοιμώτανε καὶ ἔσπυγε χρυσάτη!...

Μιά μέρα τὸ παράκαμε, κ' εἰς τὸ φαγι γυμνῆ ὦ: τὸ λαμβ, δὲν πρόσεξε ἀπὸ τὴ λειχουδιά της, καὶ κολλησαν τὰ πόδια της, κολλησαν τὰ στερνά της, καὶ εἰν ἴμπορῶσε πὰ νὰ βγῇ, τὴν ἔπαθ' ἡ καυμένη!

Καὶ ἔλαβε χέρι φοβερὸ καὶ ἀνασκουμπωμένο μέλι νὰ πάρῃ... τὴν ὠρεε, της δίνει μιά καὶ πάει... Μὰ ἔγεινε παράδειγμα. — μέλισσα νὰ μὴ φάῃ μέλι, ποὺ μὲ τὸν κόπο της δὲν ἔχει συναγμένο.

Η 29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Εἰς πολλῶν ἴσως ἐκ τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν «τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν» τὴν φαντασίαν θὰ διηγέρθη ἡ ἀπορία, διατί ὁ Φεβρουάριος μὴν ἄλλα μὲν ἔτη ἔχει μόνον 28 ἡμέρας, ἄλλα δὲ 29. Ἡ ἐξηγήσις τῆς ἀπορίας ταύτης θὰ ἴηαι διὰ πολλοὺς μᾶθημα ὠφέλιμον καὶ εὐχάριστον. Ὁ Φεβρουάριος εἶναι εἰς μὴν τοῦ ἔτους, ἀλλὰ τί εἶναι ἔτος; Ὅλοι βεβαίως θὰ ἠκούσατε ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι ἀκίνητος καὶ ὅτι ἡ γῆ κινεῖται περὶ αὐτὴν καὶ τοιοῦτοτρόπως παράγεται διὰδοχικῶς ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ. Ἐνῶ ὁμοίως ἡ γῆ κινεῖται περὶ αὐτὴν ἐντὸς 24 ὥρων, κάμνει καὶ ἕνα ἄλλον μεγάλον κύκλον κινουμένη περὶ τὸν ἥλιον. Ὁ καιρὸς λοιπὸν τὸν ὁποῖον χρειάζεται ἡ γῆ διὰ νὰ τελειώσῃ τὸν μεγάλον αὐτὸν κύκλον πέριξ τοῦ ἡλίου καλεῖται ἔτος. Ἡ γῆ δὲν λησμονεῖ τὸ καθήκόν της, ἀλλὰ ἀδιακόπως τρέχει περὶ τὸν ἥλιον καὶ νόκτα καὶ ἡμέραν καὶ τοιοῦτοτρόπως τὰ ἔτη διαδέχονται τὸ ἐν τὸ ἄλλο. Ἐμετρήθη ὅτι ἡ γῆ διὰ νὰ συμπληρώσῃ αὐτὸν τὸν μεγάλον κύκλον περὶ τὸν ἥλιον χρειάζεται 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας σχεδόν, τουτέστι

ὅτι τὸ ἔτος σύγκαιται ἐκ 365 ἡμερῶν καὶ 6 ὥρων. Ἐπειδὴ ὁμοίως θὰ ἦτο δύσκολον ἕκαστον ἔτος νὰ υπολογίζεταί ἐκ 365 ἡμερῶν καὶ 6 ὥρων, διὰ τοῦτο ἀπεφασίσθη τὸ ἔτος νὰ υπολογίζεταί ἐκ 365 ἡμερῶν, νὰ παραλείπωνται δὲ αἱ 6 ὥραι κατ' ἔτος αἱ ὁποῖαι 6 ὥραι εἰς 4 ἔτη μᾶς διδοῦσιν 24 ὥρας, δηλ. μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν, ἡ ὁποία προστίθεται ἀνὰ ἕκαστον 4ον ἔτος, καὶ τότε τὸ ἔτος ἐκείνου ἔχει 366 ἡμέρας ἀντὶ 365 ἡμερῶν ὡς ἔχει τὸ κοινὸν ἔτος. Αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἡ ἐκ τῶν 6 ὥρων ἐκάστου ἔτους σχηματίζομένη ἀνὰ ἕκαστον 4ον ἔτος ἐτέθη εἰς τὸν Φεβρουάριον, ὅστις ἔχει κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο 29 ἡμέρας ὡς ἐφέτος, ἀντὶ τῶν 28 ὡς εἶχε πέρυσι. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Φεβρουάριος ἔχει 29 ἡμέρας ἀντὶ 28 καλεῖται ἐμβόλιμον ἢ δίσεκτον ἔτος.

Εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ γνωρίσῃ τις ἐκ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἔτους, ἐάν τοῦτο εἶναι δίσεκτον ἢ ὄχι. Ὅσοι ἐκ τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν «τῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν» γνωρίζουσιν ἀπλῆν διαίρεσιν τῆς ἀριθμητικῆς, δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο. Ἐάν τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ ἔτους διαίρουνται ἀκριβῶς διὰ τὸ ἀριθμὸν 4, τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶναι δίσεκτον, ὡς π. χ. τὰ ἔτη 1876, 1880... Ἐνῶ τὸ 76 καὶ 80 διαίρουνται ἀκριβῶς διὰ τοῦ 4, ἐνῶ εἰς τὸ ἔτος 1884, τὸ 84 δὲν δύναται νὰ διαιρεθῇ ἀκριβῶς διὰ τοῦ 4. Ἐάν ὁμοίως ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἔτους λήγῃ εἰς μηδενικά, καθὼς π. χ. τὰ ἔτη 1600, 1800, 2000 τότε παρατηροῦμεν, ἐάν ὁ ἀριθμὸς 4 διαίρῃ ἀκριβῶς ὄχι πλέον τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ ἔτους, ἀλλὰ τὰ δύο πρώτα οὕτω π. χ. τὸ ἔτος 1600 ἦτο δίσεκτον, διότι τὸ 4 διαίρῃ ἀκριβῶς τὸ 16 ἐνῶ τὸ ἔτος 1800 δὲν ἦτο δίσεκτον διότι τὸ 4 δὲν διαίρῃ ἀκριβῶς τὸ 18 ἐνῶ πάλιν τὸ ἔτος 2000 θὰ ἴηαι δίσεκτον.

ΜΙΑΤ. Π.

ΕΝ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ

Ἡ ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ἐπλησίαζε, καὶ ὁ Κωστάκης Γεωργίου διερχόμενος

τῆς ἀγορᾶς ἵστατο ἐξῶθεν τῶν καταστημάτων καὶ παρετήρει μὲ χαῖνον στόμα τὰς μεγάλας προσωπίδας.

«ὦ», ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, «πόσον νόστιμον θὰ ἦτο ἐάν εἶχον μίαν μόνον ἀπ' αὐτάς! θὰ ἐτρέμαζα ὅλας τὰς κορασιδας καὶ θὰ ἐφόβιζα ὅλα τὰ παιδιά! Ἀχ! πόσον, θὰ ἐγελοῦσα!»

Δυστυχῶς ὁμοίως ὁ κύρ Κωστάκης δὲν εἶχε χροῦμακα, καὶ ἐπειδὴ, καθὼς ἠξεύρετε, οἱ ἔμποροι δὲν χαρίζουν τὰ πράγματα των, ὁ μικρὸς μας φίλος οὐδένα ἐκ τῶν στοχασμῶν του ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ, ἀλλ' ἤρκαίτο νὰ θαυμάζῃ μὲ ἀπληστον βλέμμα τὰς προσωπίδας.

Μίαν ἡμέραν ἐν τούτοις, ἐνῶ ὁ μικρὸς μας Κωστάκης ἐξήρχετο ἀπὸ τῆς οἰκίας του, εὗρεν ἐν εἰκοσιπεντάλεπτον τὰ ὁποῖον αὐτὴν τὴν στιγμήν ἀκριβῶς ἐπεσον ἀπὸ τὸ θυλάκιον μίας γυναικὸς διαελθούσης ἐμπροσθέν του. Ἡ γυνὴ ἐκεῖνη ἦτο ἡ γειτόνισσά του ἡ κυρὰ Βασιλική. Τώρα πρέπει νὰ σὰς εἴπω τὴν ἀλήθειαν ἐάν ἦτο ἄλλη ἐποχὴ, ὁ Κωστάκης θὰ ἐτρέχε κατόπιν αὐτῆς καὶ θὰ τῷ ἀπέδιδε τὸ νόμισμα, ἀλλ' εἰς τὴν περιστασίαν ταύτην, καθὼς εἶδε τὸ ἀργύριον στίλβον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀμέσως τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι δύναται δι' αὐτοῦ νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς πόθους του. Ἀμέσως λοιπὸν χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερον, (διότι εἶμαι βεβαίως ὅτι ἀν ἐσκέπτετο ἠθελε μετανοήσῃ διὰ τὴν κακίην του ἀπόφασιν) ἔμια ἡ κυρὰ Βασιλικὴ ἐστρεφεν εἰς ἄλλην ὁδὸν καὶ οὐδεὶς ἄλλος ὀφθαλμὸς ὑπῆρχε νὰ τὴν ἴδῃ, ἐσκυφεν ἐν βίξ, ἔλαβε τὸ εἰκοσιπεντάλεπτον καὶ συρίζων κατηυθύνθη εἰς τὸ πλησιέστερον κατάστημα. Ἐκεῖ ἐκλέξας ἠγόρασε μίαν προσωπίδα, καὶ ἐπανῆλθε σπεύδων εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἐκρυφεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ συρταρίου του.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ὁ Κωστάκης προσεπάθει μεταίως νὰ καταπραΰνῃ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του, ἥτις ἠλέγχον αὐτὸν διὰ τὴν πράξιν του ἐκείνην.

Ὅτε ἡ δεκάτη ἐβδόμη Ἰανουαρίου ἐφθάσεν, ὁ Κωστάκης καταβαλὼν πάσαν προσ-

πάθειαν, όπως αποκρύψει την δυσθυμίαν του και φωνή εύθυμος, έφύρασε την προσοπίδα και ανεχώρησε κρυφίως από την μητέρα του και την αδελφήν του εις τους δρόμους, όπου συνήντησεν άμαδά προσωπιδοφόρων παιδών, μεταξ' των οποίων ήτο και ο μονογενής υιός τής κυράς Βασιλικής. Ο παίς ούτος είπεν εις τόν Κωστάκην ότι ή μήτηρ του τώ είχαν ύποσχεθ' ή να του ήγύραζε μίαν προσοπίδα κατ' αυτήν την ήμέραν, αλλά ότι δυστυχώς είχε χάσει τά όλίγα λεπτά τά όποια έφύλαττε προς τούτο και δι' αυτήν την αίτιαν ήναγκάσθη να εξέλθη άνευ προσοπίδος.

Καθ' ήν στιγμήν ο Κλειόμενος έδιηγείτο τήν άτυχίαν του, ο Κωστάκης ήσθάνετο ότι τ'ό αίμά του συνέρρεεν εις τ'ό πρόσωπον διά να τόν πρόδωξη, αλλά οι άθωοι όφθαλμοί του Κλειόμενου ούδέν ήννόησαν και ούτω κατώρθωσεν ο Κωστάκης, να συνέλθη μετ' όλίγον εις έαυτόν.

Αφού επί πολλήν ώραν έπαιξε με τους φίλους του διάφορα παιγνίδια, έπέστρεψεν εις τόν οίκον. Φορών δέ εισέει την προσοπίδα του, έτρεξεν εις τ'ό μαγειρείον όπου ή μεγαλύτερα αδελφή του Καλλιόπη έμαγειρεύε δια τ'ό γεύμα. Η Άνθούλα, ή μικρότερα κόρη εν τή οικία ίδουσα τήν προσοπίδα, τοσοούτον έφοβήθη, ώστε κατέπεσεν επί του πατώματος κλαίουσα φρικωδώς. Τότε ο Κωστάκης κατεβίβασε τήν προσοπίδα του, άλλ' έχρειάσθησαν πολλαι ώραι μεχρίς ότου ή Άνθούλα καθησυχάσθη εκ τού τρόμου.

Έξ όλων τούτων βλέπετε, μικροί μου αναγνώσται, ότι ή δεκάτη έβδομή Ίανουαρίου δεν ήτο εύτυχής ήμέρα διά τόν Κωστάκην: τήν νύκτα μάλιστα τής αυτής ήμέρας ή καρδιά του δεν ήδυνήθη πλέον να βαστάξη τ'ό βάρος του έγκλήματός του. Περ' τ'ό μεσονύκτιον ή αδελφή του Καλλιόπη άφηνίσθη υπό του μικρού μας φίλου ο οποίος ήσθάνετο τήν ανάγκην να εξομολογηθ' τήν άμαρτίαν του. Η Καλλιόπη ήτο καλή κόρη και είμαι βέβαιος ότι ή συμβουλή τήν όποιαν έδωκεν εις τόν αδελφόν

της ήτο καλή. Δεν δύναμαι να σας είπω άκριβώς τί του είπεν, όμως τούτο μόνον γνωρίζω ότι τήν επαύριον ο Κωστάκης ή πρώτη του πράξις τήν όποιαν έκαμεν ήτο να τρέξη εις τής κυράς Βασιλικής διά να τή είπη τ'ό άδίκημα τ'ό όποιον είχε πράξει και να έκφράση τήν λύπην του διά τήν κακήν άπόφασιν τήν όποιαν είχε λάβει να κρητήση τ'ό νόμισμά της.

Μετ' όλιγας ήμέρας, είχε τ'ό εύτόχημα να άποκτήση εξήκοντα λεπτά παρά τινος κυρίου, του όποιου μετακόμισεν ένα δέμα πραγματειών εις τήν οικίαν από τής αγοράς. Έπειδή δέ πιθανόν είναι να νομίσετε σεις ότι ή μετάνοια του Κωστάκη δεν ήτο αληθής, θα σας είπω τί τά έκαμε τά εξήκοντα λεπτά. Χωρίς να διστάση ούδ' επί στιγμήν κατηνύθη προς τήν κυρά Βασιλικήν προς τήν όποιαν απέδωκεν όσα λεπτά τής είχαν άφαιρέσει, προσθέσας συνάμα και τριάκοντα λεπτά περισσότερον διά να αγοράση τ'ό γρόνου—καθώς τή είπε—μίαν προσοπίδα διά τόν μικρόν Κλειόμενον της.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

Ήτο ή έβδομάς, καθ' ήν ή χιών εν Άθήναις έκάλυπτε τās στέγας τών οικιών και τά περίξ βουνά. Ο φίλος μου κ. Άναξαγόρας Δ. . . κλεισμένος εν τώ γραφείω του και φορών τήν οικιακήν έσθήτα έκάθησεν εις θερμήν καθέδραν, πλησίον τής καιούσης θερμάστρας, διά να αναπαυθ' ή όλίγον και αναγνώση τās εφημερίδας, τās όποιας πρό μίας έβδομάδος δεν είχαν ιδεί, έπειδή κτενίγετο εις μουσικήν τινα σύνθεσιν. Βλαβε τήν Έφημερίδα τής 9 Δεκεμβρίου, αλλά μόλις έρριψε βλέμμα εν αυτή άνεσηκώθη από του καθίσματος, έπλησίασε προς τ'ό παράθυρον διά να ίδη καλλίτερον, παρετήρησεν εκ δευτέρου τήν Έφημερίδα και άνέγνωσεν ό,τι και πρότερον είχε αναγνώσει:

«Θάνατος όλων τών ζώων τής γης. Μας τηλεγραφοῦσιν εξ όλων τών πόλεων τής οικουμένης, ότι τήν νύκτα ταύτην άπέθανον όλα τά ζώα. . .»

Ο Κωστάκης κατεβίβασε τήν προσοπίδα του.

«Έκτός τών ανθρώπων βεβαίως» έσκέφθη, άμα άνέγνωσε τόν άνω παράγραφον και έπειδή έδυσπίστει εις τήν είδησιν ταύτην, άφήκε τήν εφημερίδα επί τής τραπέζης, ένεδύθη καλώς, έφόρεσε τόν πλόν του και έξήλθε διά πρώτην φοράν ύστερον από μίαν έβδομάδα. . . Άμα εύρέθη εν τή δώ,

παρετήρησε περίξ αυτού. . . Ούδένα ίππον είδεν! ούδένα κύνα! ούδέμιαν γαλήν! Ήλθεν εις τήν αγοράν. Δεν επώλουν δρυνίθας! ούτε ίχθύς! ούτε κρέας! Έκτός άνδρών γυναικών και παιδιών ούδέν άλλο συνήντησε, τά κρεωπωλεία ήσαν κλειστά, τά γαλακτοπωλεία κατέκλειστα.

Ἀπεφάσισεν νὰ κατέλθῃ εἰς Πειραιᾶ διὰ νὰ ἴδῃ, ἐὰν καὶ ἐκεῖ συνέβαινε τὸ αὐτὸ. Καθ' ὁδὸν ἐξεπλάγη βλέπων ἀμάξας συρομένας ὑπὸ πέντε ἢ ἑπτὰ ἀνθρώπων πνευσμάτων. Αἱ ὄλοι ἦσαν πλήρεις ἐπαιτῶν ἐκ τῶν ὁποίων ἕκαστος εἶχε καὶ μίαν θλιβεράν ἱστορίαν νὰ διηγήται. Ὁ μὲν ἔλεγε: «Πρὸ πέντε ἀκόμη ἡμερῶν εἰργαζόμην εἰς τὸ ὑποδηματοποιεῖόν μου καὶ κατασκεύαζον ὑποδήματα· τώρα ἐφόρησαν πλέον ὄλοι οἱ βόες· δὲν ὑπάρχουν δέρματα· εἴμαι καταστραμμένος!»

Μία ἄλλη γυνὴ ἐθρήνει: «Αὐπῆθητε κύριε, ἔλεγε, μίαν χήραν γυναῖκα μὲ πέντε ὄρφανά. Πρὸ ἡμερῶν ἠδυνάμην νὰ τὰ τρέφω πωλοῦσα γάλα, τυρόν, καὶ βοῦτυρον· ἀλλὰ αἱ ἀγελάδες ἐφόρησαν ὄλοι καὶ ἐγὼ ἀποθνήσκω τῆς πείνης!» Ὁλίγον περαιτέρω, ἀνθρωπὸς τις ἔλεγεν: «Αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι καθ' ἃς ἦσαν κρεωπώλης παρηλθόν· ὄλοι τὰ ζῶα ἐφόρησαν καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἀποθάνω καὶ ἐγὼ μεθ' ὄλοι μου τῆς οἰκογενείας.» Ὅστω δὲ ἐφ' ὅσον δ κ. Ἀναξαγόρας προέβαινε εἰς τὰς ἀόδους οὐδὲν ἄλλο ἤκουεν ἢ παρόμοια παράπονα ἀπὸ ἀναριθμητῶν δυστυχῶν. Ἐπὶ τέλους ἐφθάσεν εἰς Πειραιᾶ· ἐκεῖ ἐπίσης εἶδε πλῆθος ἀνθρώπων οἵτινες ἀπέσπων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των φωνάζοντες: «Οἱ ἰχθύς ἐφόρησαν ὄλοι καὶ ἡμεῖς· δὲν δυνάμεθα νὰ ψαρεύσωμεν πλέον· καταστράφημεν, καταστράφημεν!»

Τότε δ κ. Ἀναξαγόρας ἐκάθησεν ἐπίτινος καθίσματος καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτηται: «Δὲν θὰ φάγω πλέον μπιρζόλες, οὔτε βρυνθας ἐψημένας, οὔτε ἰχθύς· ἡ γλώσσά μου δὲν θὰ γευθῇ πλέον κρέατος, τὸ σῶμά μου δὲν θὰ δύναται νὰ συντηρηθῇ ὑγιές. Εἰς τὸ ἔξῃ πρέπει νὰ πίνω καφὲ ἀνευ γάλακτος, θὰ τρώγω ἄρτον ἀνευ βοῦτύρου, ἀνευ τυροῦ. Πάντοτε λοιπὸν ξηρὸς ἄρτος, ὄσπρια, καρποί, καὶ γεώμηλα θὰ ἀποτελῶσι τὴν τροφὴν μου· οὔτε οἶνον δὲν θὰ πίνω, διότι ἡ ἀμπελος ἔχει χεῖραν κόπρου διὰ νὰ βλαστήσῃ.»

Ταῦτα συλλογιζόμενος δ κ. Ἀναξαγόρας ἐξέθαλε βαθὴν στεναγμόν.

«Θὰ παγώσω ἐκ τοῦ ψύχους κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦτον· διότι ποῦ θὰ εὖρω θερμὰ ἐνδύματα καὶ καλὰ ὑποδήματα, ἀφοῦ τὰ πρόβατα καὶ οἱ βόες καὶ τὰ τριχωτὰ ζῶα ἐφόρησαν!»

Ὁ κ. Ἀναξαγόρας ἐστέναζε καὶ πάλιν. «Τὰ μεγάλα καταστήματα ὅπου αἱ ὄραιαι κυρίκι ἠγόραζον τόσα πράγματα τοῦ συρμοῦ θὰ κλείσωσι, διότι δὲν θὰ ἔχωσι πλέον νὰ πωλήσωσι ματζίνα καὶ βελούδινα ὑφάσματα, τριχωτὰ ἐπανωφόρια, πῆλους μὲ πτερά καὶ τόσα ἄλλα περιττά πράγματα τοῦ νεωτερισμοῦ μὲ τὰ ὁποῖα τὸ γυναικίον φύλλον στολίζεται.»

Καὶ τρίτος στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόθους τοῦ κ. Ἀναξαγόρα.

«Ὅλα τὰ ζῶα ἀπεθίωσαν! Εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι αἱ μυταὶ δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλῶσι πλέον, αἱ ἀράχαι δὲν θὰ μᾶς φοβίζωσι, τὰ ἀγρία θηρία δὲν θὰ κατατρόγωσι τὸν κόσμον, οἱ φιδεροὶ ὄφεις καὶ οἱ κροκόδειλοι δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὴν ζωὴν· ἀλλὰ πάλιν πότιον ἀγαθὸν ὁ ἀνθρωπὸς ἐστερήθη!... Δυστυχία! Ἀναμφιβόλως τοῦτο ἐγένετο πρὸς τιμωρίαν ἐκείνων οἵτινες κακομετεχειρίζοντο τὰ ἀτυχεῖ καὶ ἀλογαζῶα. Τοὺς ἤξιζεν κτῆ ἡ τιμωρία. Τώρα θὰ αἰσθανθῶσιν ὁποῖαν ὠφέλειαν εἶχον ἐκ τῶν ζώων, τώρα θὰ μετανοήσωσι διὰ τὰς βασάνους εἰς τὰς ὁποίας καθ' ἐκάστην τὰ καθ' ὑπέβηλλον, τώρα θὰ νοήσωσι πόσα χρήματα ἐκέρδιζον ἐξ αὐτῶν.»

Ἐπὶ θὰ περῶσιν οἱ ἄραβες τὰς ἐρήμους ἀνευ καμήλων, τῶν ὁποίων αἱ τρίχες ἐχρησμεύον εἰς κατασκευὴν τῶν ἐνδυμάτων των; Ποῖος θὰ σὴν τὸ ἄροτρον εἰς καλλιέργειαν τῆς γῆς μετὰ τὸσούτης ἐυκολίας μεθ' ὅσης οἱ βόες; Διὰ τίνων ζώων θὰ μεταφέρωσιν οἱ χωρικοὶ τὰ ἔσπρια εἰς τὰς πόλεις διὰ νὰ τὰ πωλήσωσι, καὶ πῶς θὰ ἐνομάζωμεν τοὺς ἐκνηρούς παῖδας ἀφοῦ οἱ ὄνοι δὲν ὑπάρχουσιν; Πῶς θὰ ἀναβρίνωμεν εἰς τὰ ὑψηλά ὄρη ἀνευ ἡμιθῶν; Πῶς θὰ ζήσωμεν ἀνευ ἰππων, ἀνευ κυνῶν, ἀνευ, ἀνευ, ἀνευ τῶν χρησίμων ζώων; Δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον ἰππεῖς, δὲν θὰ γίνονται ἰπποδρόμια διὰ νὰ

κατερχόμεθα εἰς Φάληρον διὰ τοῦ σιδηροδρόμου... Δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον πέτσινα γάντια. Ἡ φύσις θὰ ἦνε θλιβερὰ ἀνευ τοῦ εὐθύμου κελαδήματος τῶν πιτηνῶν, τετέλεστα! ἐστερήθημεν ὄλων τῶν ἀγαθῶν ἀφοῦ τὰ ζῶα δὲν ὑπάρχουσι πλέον εἰς τὴν γῆν!

Ἐμικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον οἱ ἀνθρωποὶ θὰ μαρανθῶσι, θὰ καταστῶσιν ὄχροι καὶ ἰσχυροὶ δι' ἐλλείψιν τροφῆς ἐκ κρέατος καὶ διὰ τὴν στέρψιν θερμῶν ἐνδυμάτων, ἴσως δὲ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀποθάνωσιν ὄλοι μὴ ἀπολαμβάνοντες τῶν πρότερον ἀγαθῶν. Τότε πλέον ἐπὶ τῆς γῆς μόνον φυτὰ καὶ ὄρυκτὰ θὰ μένωσιν!»

Ἰσχυρότερον ἀπὸ ὄλους κύνους τοὺς ἀπελιπτικούς ὑπολογισμοὺς οἱ στεναγμοὶ μόνον δὲν ἤρχοντο νὰ ἐκφράσωσι τὴν θλίψιν τοῦ φίλου μου Ἀναξαγόρα· ἤρχισεν λοιπὸν νὰ θρηνηθῇ καὶ νὰ θρηνηθῇ γοερώς. Οἱ ἀπελιπτικοὶ δὲ οὗτοι κλαυθμοὶ τοῦ Ἀναξαγόρα ἐξέπνισαν τὸν ἀδελφόν του Βύρβυδιαν, ὁ ὅποιος ἐκοιμάτο εἰς τὴν παρακειμένην κλίνην:

«— Ἀναξαγόρα, διατί κλαίεις;» ἐρωτᾷ περιφροδῶς.

Τὴν νέφην ἀκλονεῖ,
Μὲ βίαν ἀθροῦνται,
Ἄερος μου κερτίζει
Καὶ θένερα κλονίζει
Μὲ ἀγρίαν πνοήν.

Τὴν φύσιν νεκρόναι
Καὶ φρίκην ἀπλόναι
Παντοῦ ὁ χειμῶνας
Ποῦ σπέρει χιόννας
Ἐκάνω στήν γῆν.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Παγώνει ἡ κρήνη,
Καὶ ὕδωρ δὲν χύνει·
Οἱ λόφοι, οἱ βράχοι
Ἰψόφονται μονάχοι
Μὲ χιόνια ποινά·

Πουλὰ μονωμένα
Μετῶν φοβισμένα·
Τ' ἀρνὶ τὸ καυμένο
Στὴ μάντρα κλεισμένο
Κρόναι, πενθ.

Ἡ μέρα θλιμμένη
Τὸ φῶς τῆς πηγαινέι
Μὲ τάχος νὰ χόσῃ
Καὶ μέσα νὰ κλείσῃ
Εἰς σκότος βαθύ.

Πλὴν τρέχει ὁ χρόνος·
Ἄκούριστος μόνος
Καὶ μ' ἀνθ' ἐν τέλει
Ἡ ἀνηψὶς μέλλει
δωδῆς νύμφῃ.

Γ. Δ. Θ.

Ο ΜΑΜΜΟΥΘ.

Οὕτως ἐνομάσθη πελώριόν τι εἶδος ζώων τὰ ὁποῖα ἔζων εἰς ἐποχὴν πολλὰς χιλιετίας ἐτῶν ἀπέχουσαν ἀπὸ τῆς σήμερον. Τὸ γιγαντιαῖον τοῦτο πλάσμα σχεδὸν ὅμοιον κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὸν σημερινὸν ἐλέφαντα (περὶ τοῦ ὁποίου πολλὰ σὰς εἶπομεν ἐν τῷ 2 φυλλαδίῳ τοῦ Α'. ἔτους «τῆς Διαπλάσεως» ὅπου θέλετε ἴδει καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ) θὰ ἐπροξένει ἀναμφιβόλως φρίκην εἰς τοὺς ἀπροστατεύτους ὑπὸ τοῦ πολιτισμοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀνθρώπου, οἱ ὅ-

οἱ Ἀναξαγόρας δὲν ἀπεκρίνετο ἀλλ' ἐξηκολούθει θρηνηθῶν. Ἐκ τούτου δὲ ὁ Βύρβυδιαν, νοήσας ὅτι ὁ ἀδελφὸς του βλέπει ὄνειρον ἔκρινε καλὸν νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ οὐραίου τσοκάτην θλίψιν προξενουτος.

Ἄμα ὁ Ἀναξαγόρας ἐξύπνησε καὶ συνῆλθεν ἐκ τῶν φρικωδῶν ἐντυπώσεων τοῦ οὐραίου του: «Ἄ! Βύρβυδιαν, ἀνέκραξε με χαράν, δὲν ἦσαν πραγματικά ὅσα ἐβλεπον; ἦσαν λοιπὸν ὄνειρον! Εὐτυχῶς!... Καλὰ ἔκαμες καὶ με ἐξύπνησας, ἄλλως θὰ ἔκλαιον μέχρι πρῶτας.»

Ὁ Ἀναξαγόρας διηγήθη εἰς τὸν ἀδελφόν του τὸ ὄνειρον τὸ ὁποῖον ἀνωτέρω σὰς ἐξέθηκα, μικροὶ μου φίλοι, μετὰ ταῦτα δὲ ἔγραψε πρὸς χάριν τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τὰ ὁποῖα παραγγέλλεται τὰ ὁποῖα τὴν ἐπαύριον μοι ἔφρασε εἰς τὸ Γραφεῖον, ὅποτε λίαν πρῶτ' ἦλθε νὰ μοὶ διηγηθῇ τὸ ἀξιωματικὸν ὄνειρόν του, καὶ τὰ ὁποῖα εὕρισκονται εἰς τὴν 31 σελίδα δημοσιευμένα ὑπὸ τὸν τίτλον: Θησαυρός.

ποῖοι ἐκρύπταντο εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς τρύπας τῶν βράχων, ἀμα ἠνθῶον ὅτι πλησιάζει ὁ μαμμούθ, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο διὰ τῆς προβοσκίδος του νὰ κάμπτη πρὸς τὸ ἔδαφος ἢ νὰ ἐκρίζων πᾶν δένδρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἤθελε τυχερὰ καταφύγει ὁ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ Μαμμούθ ὑπερεῖχε κατὰ τὸ σῶμα καὶ αὐτοῦ τοῦ μεγαλειότερου ἐλέφαντος τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, τὸ δέρμα του ἐκαλύπτετο ὑπὸ τρίχων, καὶ ἡ ῥάχισ του ἐστολίζετο μὲ χαίτην μακράν, τὸ δὲ στόμα του ἦτο

ωπλισμένον με δύο υπερμεγέθεις δδόντας των οποίων τὸ σχῆμα ἦτον ἡμικύκλιον.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἀναριθμητοὶ μαμμουθὶ δὴρξαν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Βόρειον Ἀσίαν. Καὶ εἶνε ἤδη βέβαιον ὅτι ὑπάρχει μία νῆσος τῆς Σιβηρίας ἣτις δλόκληρος ἀποτελεῖται ἐξ δστέων μαμμουθ, ἐξ ἄμμου καὶ ἐκ πάγων. Οἱ κάτοικοι τῆς Σιβηρίας ἐμπορεῖονται τὰ δστὰ αὐτὰ τοῦ μαμμουθ, ἐκ τῶν ὁποίων κατασκευάζονται τὰ δωριότερα κοκκάλινα πράγματα. Ἐπειδὴ τὰ δστὰ καὶ οἱ δδόντες τοῦ ζώου τούτου εὐρίσκονται κεχωσμένοι ὑπὸ τὴν γῆν, οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων ὑπέθεσαν ὅτι τὰ υπερμεγέθη αὐτὰ ζῶα ἔζων ὡς οἱ ἀσπάλκας (τυφλοπόντικιοι) ἐντὸς ὑπογείων ἀντρῶν καὶ ἀπέθνησκον δσάκις ἐξετίθεντο εἰς τὸ φῶς. Ἐκ τούτου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν μαμμουθ, ἣτις εἰς τὴν Σιβηριανὴν γλῶσσαν σημαίνει ὑπόγειον-ζῶον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1800 ῥώσσοις τις ἀνεκάλυψε παρὰ τὰς δχθας τοῦ παταμοῦ Ἀλαστία, ὁ ὁποῖος γύνεται εἰς τὴν πεπαγωμένην Σιβηρικὴν θάλασσαν, ἰλόκληρον πτώμα Μαμμουθ περικυκλωμένον ὑπὸ πάγου. Τὸ σῶμα τοῦ ζώου ἦτο σῶον καὶ ἀβλαβές, διότι ὁ πάγος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας διέμεινεν, ἔσωσεν αὐτὸ ἀπὸ τῆς σήφως. Δυστυχῶς ἡμῖς ὁ μαμμουθ αὐτὸς μετὰ τὴν ἀπόκάλυψίν του δὲν ἠδυνήθη νὰ σωθῇ ὀλόκληρος, διότι οἱ κύνες, οἱ λύκοι καὶ αἱ ἄρκτοι τῶν μερῶν ἐκείνων κατέφαγον τὸ πλεῖστον μέρος αὐτοῦ, μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ διασωθῇ ὁ σκελετὸς τοῦ ζώου με ὀλίγας σάρκας, ὁ ὁποῖος μετεκομίσθη εἰς τὸ Μουσείον τῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετρούπολεως.

Ἐκ τῆς πληθῆος τῶν μαμμουθειῶν δδόντων καὶ δστέων, τὰ ὁποῖα καθ' ἐκάστην εἰς Σιβηρίαν πρὸ πεντακοσίων ἤδη ἐτῶν ἀνευρίσκουσιν οἱ ἐλεφαντέμποροι καὶ μεταπωλοῦσιν εἰς Κίναν ἰδίως, πρὸ ἐνός δὲ αἰῶνος καὶ εἰς Εὐρώπην, συμπεραίνομεν ὅτι αἱ χῶραι ἐκεῖναι ἦσαν ποτε ἡ κατοικία ἀπειραρίθμων τοιούτων ζώων, τὰ δσποια, ὡς φαίνεται, κατεστράφησαν αἰφνι-

δίως ὑπὸ ἀπροσδοκῆτου καὶ ταχείας μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας ἀπὸ μεγάλης θερμότητος εἰς μέγα ψῦχος. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ στίφη ἐκεῖνα τῶν μαμμουθ ἦσαν προωρισμένα νὰ ζῶσιν εἰς θερμοὺς τόπους, ἐπόμενον ἦτο, εὐθὺς ἄρα ἡ ἀτμοσφαῖρα κατέστη παγετώδης νὰ ἀποδηήσῃ σωρηδὸν καὶ νὰ καλύπτωνται ὑπὸ τῶν πάγων, αἵτινες διετῆρησαν μέχρι σήμερον τὰς σάρκας αὐτῶν.

ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΑΙΔΙΑ ΔΙΔΟΥΣΙ ΔΩΡΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΩΝ Νηπιακῶν ἀνάγνωμα.

Τὴν ἐπαύριον τῆς πρωτοχρονιάς ὄλα τὰ παιδιὰ τοῦ μικροῦ χωρίου Καστρί πρῶι πρῶι ἦλθαν εἰς τὸ σχολεῖον. Πρὸ τοῦ νὰ γείνη ἡ προσευχὴ ὄλα συνώμιλουν με ζωηρότητα ἡ ὀμιλία ἀντικείμενον εἶχε τὰ τῆς πρωτοχρονιάς δῶρα. Ὅλα τὰ παιδιὰ με χαρὰν μεγάλην διηγούντο καὶ περιέγραφον τὰ βάραια δῶρα, ὅσα ἔλαβον παρὰ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν τῶν. Ὁ δικταετῆς Περικλῆς ἐκάθητο ὑπερήφανος εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐφαίνετο, ὅτι κατὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ καὶ κάλιν δὲν τὸ ἔλεγε. Τέλος ἀναβαίνει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θρανίου καὶ λέγει :

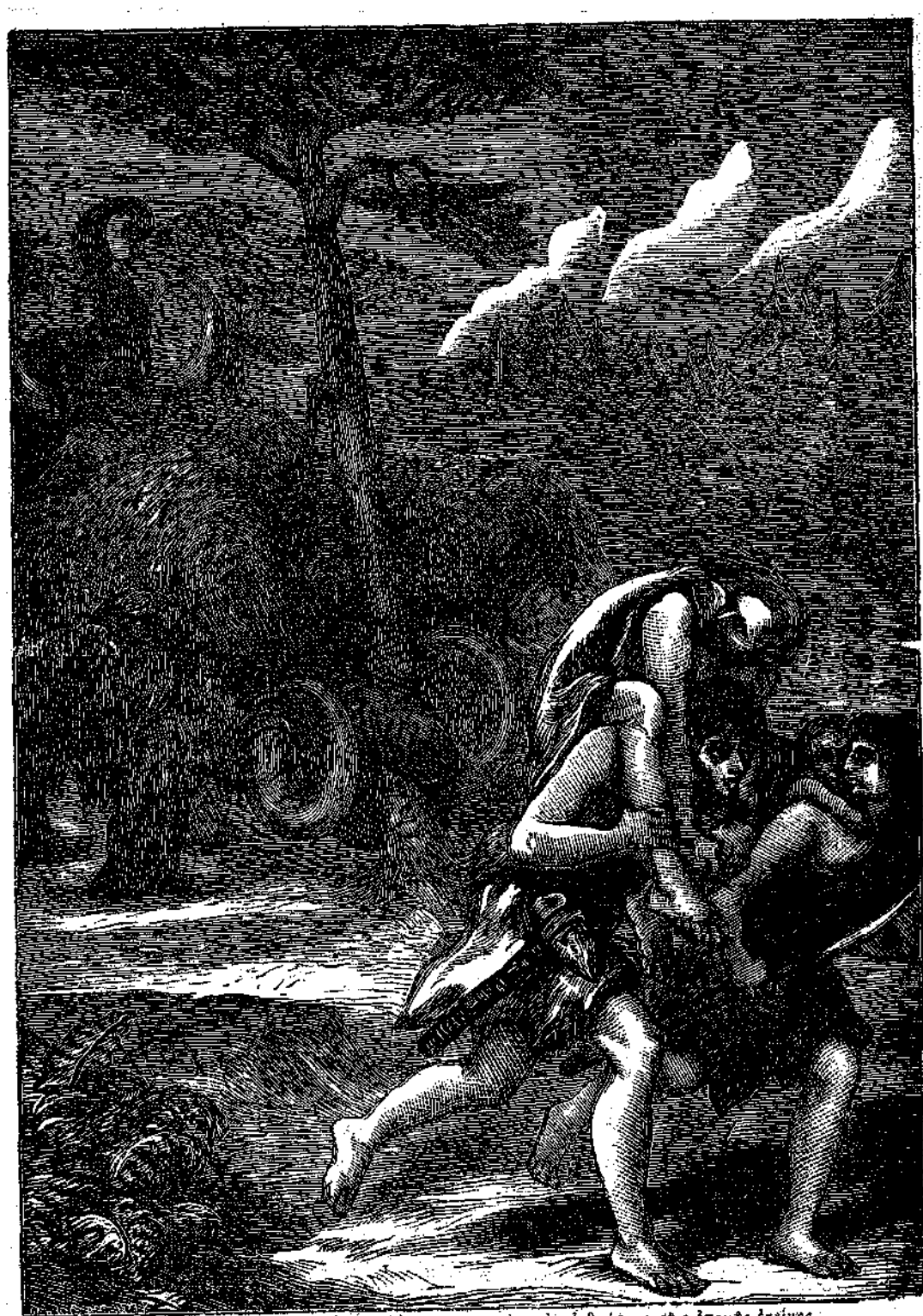
«Ἐ! καλὰ! ὄλοι ἐλάβετε δῶρα ἀπὸ τὴν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σας. αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε! Ποῖός ἀπὸ σας ἔδωκε δῶρα εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς του; αὐτὸ θέλω νὰ μάθω.»

Ὅλα τὰ παιδιὰ ἤνοιξαν τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς των, τινὰ δὲ καὶ τὸ στόμα των καὶ ἐσιώπων. Εἰς ἐξαετῆς μαθητῆς ἀφοῦ ἐξέσθη ὀλίγον, λέγει :

«Δῶρα εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα; Μπᾶ! . . . δῶρα εἶνε νὰ εἶνε τὸ παιδί φρόνιμο! νὰ δῶρο!»

Τὰ ἄλλα παιδιὰ ἐθαύμασαν τὴν ἀπάντησιν τοῦ μικροῦ συμμαθητοῦ των καὶ τὴν ἐπανέλαβον, ἐνόμισαν δὲ, ὅτι ὁ Περικλῆς θὰ ἀπεστομόνετο. Ἄλλ' ὀδοτος με ὕφος καθηγητοῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν :

«Ἐχεις λάθος, Κῶσσα, ἡ φρονιμάδα πρέπει νὰ εἶνε σάν τὸ καθημερινὸ ψῶμι εἰς κάθε καλὸ παιδί δὲν εἶνε δῶρο πρωτοχρονιάς».

Ὁ μαμμουθ θὰ ἐπροξένη ἀναμφιδόλως φρικτὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Οί παίδες έκλιναν τήν κεφαλήν πρὸς τὰ κάτω, ὅπερ ἐσήμαινον, ὅτι παρεδέχοντο τήν ὀρθήν παρατήρησίν του. Τέλος εἰς τῶν συμμαθητῶν λέγει πρὸς τὸν Περικλῆ :

«Καλά! ἄς εἶνε! αἰπέ μας λοιπὸν σὺ, Περικλῆ, τί ἐδώρησες εἰς τοὺς γονεῖς σου;»

Αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ τὸ εἰπῶ, ἀπεκρίθη ὁ Περικλῆς; ἄλλ' ἀφοῦ θέλετε νὰ μάθητε, θὰ σὰς εἰπῶ, γιὰ νὰ διήτε, ὅτι κάθε ἕνας καὶ ἀπὸ σὰς ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ δῶρον εἰς τοὺς γονεῖς του. Νά, τί ἔκαμα : Πρῶτον ἔγραψα εἰς ἕνα καθαρίο χαρτὶ μίαν εὐχὴ πρὸς τοὺς γονεῖς μου διὰ τὸ νέον ἔτος, δεύτερον ἔμαθα ἐν ὠραίῳ ποίημα, ὅπου τὸ εὐρήκα γραμμένον εἰς «τὴν Διάπλασιν τῶν Παίδων» τὸ ἔμαθα ἀπ' ἔξω καλά, ἀφοῦ δὲν ἔκαμα κανὲν λάθος, καὶ τρίτον ἐπῆρα ἄνθη, φύλλα χαρτάκινα εὐμορφα, καὶ με' αὐτὰ ἔκαμα ἕνα σάν στεφάνι ἐπάνω εἰς τὸ χαρτὶ πολὺ ὠρχίον· ἐκόλλησα ὅλα αὐτὰ με' τὴν ψαρόκολλαν, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι εἶνε ζωντανὴ ζωγραφιά, καὶ εἰς τὸ μέσον ἔγραψα : τοὶ θεοὶ δότε ἄριστον ἔτος εὐφροσύνης καὶ εὐλογοῦσθε τοὺς γονεῖς μου ὅπως ἂν ἴδωσιν ἕνα τέτοιον δῶρον ἀπὸ τῶν παιδῶν ἡμῶν. Ἐπειὶ δὲν ἔκαμα κανὲν λάθος, καὶ τρίτον ἐπῆρα ἄνθη, φύλλα χαρτάκινα εὐμορφα, καὶ με' αὐτὰ ἔκαμα ἕνα σάν στεφάνι ἐπάνω εἰς τὸ χαρτὶ πολὺ ὠρχίον· ἐκόλλησα ὅλα αὐτὰ με' τὴν ψαρόκολλαν, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι εἶνε ζωντανὴ ζωγραφιά, καὶ εἰς τὸ μέσον ἔγραψα : τοὶ θεοὶ δότε ἄριστον ἔτος εὐφροσύνης καὶ εὐλογοῦσθε τοὺς γονεῖς μου ὅπως ἂν ἴδωσιν ἕνα τέτοιον δῶρον ἀπὸ τῶν παιδῶν ἡμῶν.

Περικλῆς. Χθὲς λοιπὸν τὸ πρῶν, καθὼς ἐπετρόφισαμεν ἀπὸ τῶν ἐκκλησίων, ἔδωκα πρῶτα τὸ γράμμα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς μου, ὅστερον ἐστάθηκα ἐμπροσθέν των καὶ ἀπήγγειλα τὸ ποίημα, καὶ τελευταῖον ἔδωκα εἰς τὴν μητέρα μου τὸ στεφάνι με' τὰ λουλούδια. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μου μ' ἐφίλησαν καὶ μ' ἐπήνεσαν. Νά λοιπὸν τί δῶρα ἔδωκα εἰς τοὺς γονεῖς μου ἐγὼ. Τὰ λουλούδια τὰ ἐσύναιξα ἀπὸ τὸ κροκοθαῖρι καὶ τὰ ἐστέγνωνα μέσα εἰς ἕνα μεγάλο βιβλίον.

Ἐνῶ διηγείτο ταῦτα ὁ Περικλῆς πρὸς τοὺς χάσκοντας συμμαθητάς του, ὁ διδάσκαλος ἴστατο ὀπισθεν τῆς θύρας καὶ ἔκρουσε τὰ πάντα. Ἀφοῦ δ' ἐτελείωσεν ἡ ὁμιλία τοῦ μαθητοῦ του, εἰσελθὼν αἰφνης, ἔκραξεν «Εὐγὲ σου, Περικλῆ, λάβε ἀπὸ μέρους μου αὐτὸ τὸ δῶρον διὰ τὴν καλὴν ἐπινοσίαν σου. Εὐχομαι τοῦ χρόνου νὰ σὲ μιμηθῶσιν ὅλοι οἱ συμμαθηταὶ σου» καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Περικλῆ ἐν χρυσόδετον βιβλίον.

B. P. S.

ΤΟ ΔΕΙΧΝΟΝ ΚΑΙ Ο ΜΠΟΥΦΟΣ

Σ' ἔρημο δάσος ἐν' ἀηδόνι.
Μονάχῳ ψάλλει ἀρμονικά.
Καὶ τὴν ὁμιλίαν ποῦ τὸ κροκθαῖρι
Τ' ἔγραψα τοὺς ἔξω γλυκὰ, γλυκὰ.

Ψάλλει μονάχῳ, δὲν ἀκροῖται,
Δὲν τὸ τρατᾷ ἐκεῖ κανεῖς,
Μόνον ἰσμπουφοῦ πάντα πλανᾷται
Περὶ μὲ πτερυγας ἀβραναῖς.

Στὸ ἀηδόνι λέγει ἄμα ἄμα :
— Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ κελαθῆς
Μέρος καὶ νόχτα εἰς τὸν ἀέρα
Χωρὶς κανένα ποῦ νὰ ᾄδῃ;

Ποῦ εἰς τοῦτο περνᾷ τὸ μέρος
Τὴν μουσικὴν σου νὰ ἐπαινῇ ;
Καλέ, αἰπέ το μου εὐλευθέρως,
Πρὸς τί ἔσδεύεις τόση φωνή;—

Στὸ μπουφοῦ κείνο δὲν ἀπεκρίθη,
Τ' ἔγραψα του ὅμως τὸ λιγυρὸν
Μὲ ἄρμονίαν πολλὴν ἔχουθη
Κι' ἐφάνη λέγον εἰς τὸν μωρὸν :

Τίποτε, μπουφοῦ, δὲν δικαιοῖται
Σκέψιν ὁμοίαν ὡσάν κ' αὐτῆν;
Ἢ ἀρετὴ καὶ ἐν εἶναι μόνη
Βραδαῖον εἶναι εἰς ἑαυτήν.

P. A. O.

ΕΛΛΗΝΙΣΤΕΣ ΑΒΡΟΦΡΟΣΥΝΗΣ.

Υπάρχουσι τινες μεταξὺ τῶν παιδῶν, καθὼς καὶ μεταξὺ τῶν ἠλικιωμένων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι νομίζουσιν ἑαυτοὺς ἀπατωμένους ἐὰν ἀγοράζωσι πράγματα ὠριζόμενου τιμῆματος εἰς τὴν ἀξίαν των, ὅσον μικρὰ καὶ ἐν εἶνε αὐτὴ σχετικῶς πρὸς τὴν ἀληθῆ ἀξίαν τοῦ πράγματος. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ ἐνίοτε ἐνῶ ἔχουσιν τὴν πεποιθῆσιν, ὅτι τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον μέλλουσι ν' ἀγοράσωσιν, ἔπρεπε νὰ κοστίζῃ περισσότερο ἀφ' ὅσον πωλεῖται, ὅμως ἐκείνοι καταδέχονται καὶ εἰς τὴν περιστά-

σιν ταύτην νὰ κρατῶσι μέρος τοῦ τιμῆματος. Ἡ συνδρομὴ, λόγου χάριν, «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εἶνε ἐλαχίστη συγκριτικῶς καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδόμενα περιοδικὰ καὶ πρὸς αὐτὰ ἀκόμη καὶ ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ ἐκδιδόμενα ὅπου τὰ μέσα τῆς ἐκτυπώσεως αὐτῶν εἶνε ἀφθονώτατα. Καὶ ὅμως μικρὸς τις παῖς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καταγοητευθεὶς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων» καὶ ἐκ τῶν ὠραίων εἰκονογραφιῶν, τὰς ὁποίας ἐμπεριέχει, ἀφοῦ πρῶτον δι' ἐπιστολῆς μὴ ἐμπεριεχοῦσης τὸ ἀντίτιμον τῆς

συνδρομῆς του μᾶς εἰήτησε νὰ τὸν κατατάξωμεν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν, ἡμεῖς δὲ δὲν ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιστολήν του ταύτην, διότι μόνον τοὺς πληροῦντας θεωροῦμεν συνδρομητάς, μᾶς ἀπέστειλε τέλος εἰς γραμματόσημον τὴν συνδρομήν, ἐκ τῆς ὁποίας κατεκράτησεν **20** λεπτά. Ὁ παῖς δὲ οὗτος εἶνε υἱὸς βυθυπλοῦτων γονέων, οἱ ὅποιοι δὲν τῷ ἀρνοῦνται νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἐπιθυμίας του· καθὼς δὲ ἐμάθημεν καυχᾶται μεθ' ὑπερηφάνειας διὰ τὸν πλοῦτον, ἐνῶ οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πρέπει νὰ καυχᾶται διὰ πλοῦτον μὴ ἀποκτηθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῶν γονέων του, πολλὸ δὲ μάλλον ὅταν ὁ πλοῦτος αὐτὸς ἀνήκει εἰσέτι εἰς τοὺς γονεῖς του.

Τώρα δὲν εἶνε δίκιον νὰ τῷ ἀποστειλωμεν καὶ ἡμεῖς μόνον **11** φυλλάδια «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἀντὶ **12**; ἴσως εἶπαι τις : «**20** λεπτὰ δὲν εἶνε τίποτε! Ἄλλ' ἐὰν σὰς ὀφείλῃ τις **200** δραχμάς καὶ σὰς κρατήσῃ τὰς **20**, τί φρονεῖτε περὶ τῆς διαγωγῆς ταύτης; Καὶ ἐὰν εὐρεθῶσι ἑκατὸ μόνον παῖδες, οἱ ὅποιοι νὰ πράξωσι τὸ αὐτὸ μετὰ τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος μικρὸν κύριον, πόσων δραχμῶν ἠθέλωμεν ζημιωθῆ ἡμεῖς ἀδίκως;

Εἶθε ὁ παῖς οὗτος νὰ αἰσθανθῆ τὸ σφάλμα του καὶ νὰ φρονίσῃ νὰ μὴ ὑποπέσῃ καὶ πάλιν εἰς παρόμοιον, διότι : ὁ παῖς ὁ στερούμενος ἀβροφροσύνης θὰ γίνῃ, ὅταν ἀνδρωθῆ, ἀδίκος καὶ ἐνῶ χαρακτηριστός.

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΤΑΙΟΛΟΓΟΣ

Πρωτὰν τινὰ Κυριακῆς, ἡ μικρὰ Ἑλένη ἐνδυθεῖτα με' τὰ ὠραιότερα φορέματά της ἦλθε καὶ ἐστάθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς οἰκίας της. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀνθρωπὸς τις συνδιελέγετο μετὰ τοῦ γείτονος, ἅμα δὲ εἶδε τὴν κόρην ἐφάναξεν :

«**Ω!** τί ὠραία! Ὅποια τρυφερότης καὶ ὄποιον χρῶμα.

Ἡ Ἑλένη νοήσασα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὠμίλει περὶ αὐτῆς, τοῦ ἔκαμε βυθίαν ὑπόκλισιν καὶ διὰ λίαν κολακευτικῶς μειδιάματος προσέφερε τὰς εὐχαριστήσεις της πρὸς αὐτόν. Ὁ γείτων ὅμως τῆ εἶπεν :

«Οἱ λόγοι αὐτοί, ματαιόδοξον καὶ ὠχρὸν κοράσιον, δὲν ἀπευθύνονται πρὸς σέ, ἀλλ' εἰς τὰ ὠραία ῥόδα, τὰ ὅποια ἔχεις θέσει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου. Τοιαῦτα ῥόδα κατὰ πρῶτην φαρὰν εἶδομεν ἐφέτος.»

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

1. Ὁ δίκαιος λαμβάνει πόνονον ὑπὲρ τῆς εὐφροσύνης τῶν ζώων, ὁ δὲ κακὸς φέρεται ἀσπλαγχνῶς πρὸς αὐτά :
2. Ἡ πρὸς τὰ ζῶα σκληρότης καθιστᾷ τὴν καρδίαν μας ἀνίσθητον εἰς τὰς θλίψεις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων :
3. Ὁ ἀγαπῶν τὰ ζῶα ἀντιλαμβάνεται ὑπ' αὐτῶν :
4. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν κατωτέρων πλασμάτων, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἦναι καὶ ὁ τύραννος αὐτῶν :
5. Κατ' αὐτὸν δικαιοῦναι ἡ πρὸς τὰ ζῶα βαναυσότης ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον σκληρότητος· εἰς τὰς δύο ταύτας περιπτώσεις τῆς βαρβαρότητος μόνον τὸ θῆμα διαφέρει :
6. Ἄνευ τῆς πρὸς τὰ ζῶα συμπαιδείας, οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ἔχει τελείως ἀναιρέτη, οὐδ' εἶνε δυνατόν νὰ ἐγγὺ ἀγροῦν καρδίαν :
7. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔπλασε με' δύο καρδίας, ἐκ τῶν ὑποίων ἢ μία νὰ δύναται : νὰ ἦνε εὐγενὴς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐνῶ ἡ ἑτέρα ὅλ' ἦνε βάρβαρος πρὸς τὰ ζῶα :
8. Ὁ πάσχων, εἴτε ἄνθρωπος εἶνε, εἴτε οἰονδήποτε ἄλλο ζῶον, εἶνε πάντοτε ἄξιος προστάσιας· ἡ δὲ ἀσπλαγχνία ἡμῶν πρέπει νὰ ἐπικτείνεται μέχρις ἐκείνου τοῦ σημείου, ὅπου ἡ θλίψις παθεῖ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Φ**Υ*-**:-d**δ*λ*Υ**v*
Κ**-*v-λ*Υ*-*θ*ε**v*
9

(Νὰ συμπληρωθῶσιν οἱ ἐπόμενοι στίχοι)

Ἄν πλαγιάζῃς ἀ—
Εἰς τὴν κλίην—
Κοί ἐν πρό τῆς—
Ἄπ' αὐτῆς—
Εὐτυχῆς θά—
Κ' εἰς σοφίαν θά—

9

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
5

10

Εἶμαι μικρὴ καὶ μικρὴ, ἀλλὰ μὴ μοῦ γελᾶτε, γιὰτὶ ἐν με κρυφάτες ἀμέσως σταματᾷτε. Εἶσαι μικρὸν σὰν ἐγὼ καὶ ποῦ ἀπὸ τὴν πένα σὰς κολᾷ ἄλλ' ἐν με ἵδῃτε ἢ φωνὴ μέσ' το λαρόγγισας κολλᾷ,

και σιωπαινετε εδδς; ωσαν να με φοβησθε, ενδ εμαι τωσον μικρη, και σεις μεγαλοι εσθε. Ίσως κ' εδω εις το χαριτ επανω με εβρητε, αλλα μη τωχη, φλοι μου καλοι, και φοβηθητε.

11

Εις ημισφαιριον οικω και το εθροισαζω
Στα δαση του πλανωμενος ποτε διν ηουχαζω.
Τι εβωσα.; τι πωσασι; θα μ' εβρηε, το ηθερωι
Αν πτω εις τοδσ δυοχαε τον θανατον θα εβρω.
Π. Α. Λεων.

12

Φευγει, τρεχει, πεσι, παιι,
Και στα πτω διν κυτταει. ε

13

Πρασινω παλατι,
κωκκινα λουλοδδια
και μαβροι καλογεροι
καθωνται κρυμμενοι.
Τι ειναι;

ΔΥΣΕΙΣ

1

Του χρουδ τιμωτερα
Του πτηνου ελαφροτερα
Η τιμη πετα ευκολωε
Επανιρχεται δυσκολωε.
Αλ. Κ.

2

Οδδεν διοτι τα ζωτα εφυγο.

3

Μη κατοικνει μακραν οδδσ πορευεσθαι προς τοδσ
διδδφονταε τι χρησιμον επαγγελλομενοε.

4

Καλλοε η χρονοε ηναλωσεν η τωσοε εμαρανε.

5

Ιριε—Ριε.

6

Χρημα—Ρημα.

ΑΥΤΑΙ

Κυριαι: Π. Α. Π. Αικατερινη και Μπλιω Βωλου,
Μαρια Βασκουδακη, Ελενη Μιγλιακη, Αιτωλλα Τσα-
του, Ελενη Κ. Πιπια, Ασπασια Σχορδλλη, Σο-
φια Κρασσα, Ασπασια Σχορδλη, Άννα Κλασσαρι-
στοδ, Αλεξανδρα και Αιμιλια Κωσθη, Αιμιλια Γ
Χαλικοπουλου, Βασιλικη και Ίωάννα Παπαοτρατη-
γανη, Ελενη Κ. Κυδωνακη, Ελενη Αγγωνακη, Ε-
λενη Α. Οικονομοπουλου, Γεωργια Καλογερε, Υ-
πανα Α. Χαραμη, Ελενη Μωσχοδου, Μαρια Χ. Κε-
φαλα, Ασπασια Φαραλου, Αικατερινη Ψωλλα, Αγ-
γελικη Σωτηριαδου (Πειραιωε), Ελενη Δημητρακο-
πουλου (Ναυπλιου), Πανωρικα Καραθουρακου (Κρα-
βασπαραδου), Ελευθ. Α. Αναγνωστοπουλου (Κορινθου).

Κυριοι: Μ. Παναγοπουλοε, Α. Σκαθεντοε, Ι.
Οικονομου, Α. Παρισσηε, Γ. Θ. Γεωργιου, Γ. Α.
και Κ. Κωνοπιστοπουλοε, Ν. Α. Αγγωνακηε, Κ. Γ.
Καταμπαληε, Ε. Κ. και Π. Σχορδληε, Γκιλιαε Βω-
νοε, Ν. Ι. Αλακαρηε, Π. Γ. Λυκοδρηε, Γ. Ραδι-
δου, Π. Αθανασοπουλοε, Π. Α. Λεων, Σ. Εμμ.
Νικολοδθηε, Ι. Α. Ζωκαληε, Χ. και Α. Κεληε, Β.
Α. Οικονομοπουλοε, Σ. Σπανοπουλοε, Κ. Ν. Οικο-
νομου, Εμμ. Αντωνιαδηε, Α. Κουμποριωτηε, Κ. Π.
Ζαβαληε, Δ. Χ. Βουρνιζοε, Σ. Λεωποδρηε, Π. Σ.
Ηλαχοε, Γ. Γαλατηε, Αλ. Τραμπερε, Αθ. Αν-
δραδηε, Γ. Δουνανηε, Αλ. Μεταρηε, Θ. Γ. Σταγ-
καλοε, Θ. Γ. Σκοδφοε, Γ. Κ. Διαμπαδარიε, Νικ.
Ψωλλαε, Διαραν Γαδουηλ (Σμυρνηε), Ι. Μ. Οιο-
γανηε Γ. Δ. Σενδοπουλοε (Κερκυραε), (Ζακυνθου),
Δ. Αλακαρατοε (Αηφουριου), Δ. Εισταθιαδηε (Πό-
ρου), Αθου. και Σ. Σωτηριαδηε (Ναυπλιου).

Εχομεν εν τω Γραφειω μας ειε πωλησιν
των Α' τμρον «της Διαπλ. των Παιδων.»

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ

Αδετοε, μη φραζων εζωφυλλον φρ. 2.—
Αεδωμενοε. 3 1/2
Ταχυδρομικα εκαστου τομου δια τασ εκπα-
χλιαε και το εζωτερικου. Αδειτου λεπ. 20, δε-
δωμενου λεπ. 30.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ εν Ελλάδι φραγμα 2. Εν τη αλλοδαπη φραγμα 3.

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ συνδρομηται κατα παναν εποχην του ετουε, προκαταβαλλουσιν ομωε δλωδαχρον τον
ετησιαν συνδρομην και λαμβανουσιν τα φυλλα απο του πρωτου αριθμου.

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ και τω εζωτερικω απευθυντεον παρα τοιε κ. κ. ανταποκριταε ετηε Διαπλάστωε
των παιδων η παρα τοιε κ. κ. πρδτωτοι και παρα ταε κυριαε και κυριαε δημοδοασκαλοε και ελλη-
νοδιδασκαλοε, εφε τελοε και εβηται προς το εν Αθηναιε κεντρικον Γραφειον της Διαπλάστωε των παι-
δων δι επιστοληε εμπειροχοδηε το αντιτιμου της συνδρομηε ειε γραμμα τοσημον, η χαρτουδωεμα ελληρικον.

Οστιε ηθελε κωμει 10 συνδρομηταε και προκαταβαλει τασ συνδρομηε τον λαμβανει εν φυλ-
λον δωρεαν επι εν ετοε. Δια δε τοδσ κωμνονταε συνδρομηταε ανω των 10 και προκληρωνωταε
ταε συνδρομηε αυτων αφιεται ειε βρελοε των εκπωωειε δραχμων 20 επι ταε 100 εκ του αντιτιμου των
συνδρομων.

Αιτησειε μη συνωδευεμαται και απο του αντιτιμου της συνδρομηε ΔΕΝ λαμβανονται οη εβη.
Αι αιτησειε δεον να απευθωνονται και εβηται προς το Γραφειον της Διαπλάστωε των παιδων, ειε
Αθηναιε, και να μη επιβαρυνωσει την Διευθωνειν δια των ταχυδρομικων τελων. Οτω λαμβανονται ασφαλοε.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «της Διαπλάστωε των Παιδων», οδδε Βεροε, 12, προ της Καπηγοραε.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΙΑΣ οδδε Πατησίων.